

Přátelé jsou si rovni

Sotva Giovanni vyskočil z postele, běžel do stáje. Filippo už držel vidle a nabíral hnůj. „Filippo, Filippo,“ volal Giovanni zdálky, „jestli chceš, naučím tě číst a psát já!“ Filippovi vypadly vidle z rukou. „Opravdu? Děkuji! Děkuji mnohokrát! Slibuji vám, pane, že vyrobím ty nejkrásnější jesle, jaké se z těch prken dají udělat.“ „A přestaň mi říkat pane,“ řekl Giovanni, „už jsme toho přece tolik prožili! Buďme přátelé, co se dělí o všechno, co mají a co umí. Můj přítel František mě naučil, že jsme všichni bratři a sestry. A nejen my lidé! Bratry a sestrami jsou i zvířata a rostliny. U Boha jsme si všichni lidé rovni. Nikdo není pán a nikdo není ani sluha!“ uzavřel Giovanni svou řeč.

Teď byl z toho zmatený zase Filippo. Copak se může stát rytíř Giovanni jeho přítelem? „Hned začneme s učením,“ přikázal Giovanni. „Pero, kalamář, papír i knihy mám. Ty buď jen trpělivý a pilný. Ale před Vánoce učení ještě na pár dní vynecháme. Musím najít pastýře se stády ovcí. Ještě před pár týdny byli nedaleko Greccia, ale už jsou pryč a já slíbil Františkovi, že je na Štědrý den pozvu,“ vysvětloval Giovanni Filippovi. „Když máme být přátelé, pojďme pastýře hledat společně,“ navrhl Filippo. „To je skvělý nápad!“ poklepal Giovanni Filippovi na rameno.